

ТЕПЕРІШНЯ ПРАВДА

і Вісник Христової Епіфанії

ЛІТО 2004
AD 2004 – AM 6133

№ 33

З М І С Т

ХРИСТОС
Його вузька стежка

Продовження з ТП № 32 **18**

БІБЛІЙНІ ПИТАННЯ 29

«Можу» або «Не можу» 32

«І коли [Агнець] сьому печатку розкрив ...». «Але ви приступили до гори Сіонської, і до міста Бога Живого, до Єрусалиму небесного ... Глядіть, не відвертайтеся від того, хто промовляє ...: »Ще раз захитаю не тільки землю, але й небом» ... Отож ми, що приймаємо Царство непохитне, нехай маємо благодать, що нею приємно служитимемо Богові з побожністю й зо страхом». «Але Христос, Первосвященик майбутнього доброго, прийшов із більшою й досконалішою скинією, ... і набув вічне відкуплення».

— Об. 8:1; Євр. 12:22, 25, 26, 28; 9:11, 12.

ХРИСТОС — ЙОГО ВУЗЬКА СТЕЖКА

(Еп. Т. 15, Розд. 2; Продовження з ТП № 32)

ЗВЕРНІМО більш детальну увагу на те, як ці сім релігійних почуттів і якостей подіяли на Його духовні самолюбні і соціальні симпатії, які охоплювали і впливали на речі на духовному рівні, а ці речі відповідали речам на людському рівні, до яких Його людські самолюбні і соціальні (суспільні) почуття були обмежені, бо вони досягнули і вхопилися цих речей. В такому вправлянні наш Господь відлучив Свої самолюбні і соціальні почуття від земних речей і, за допомогою їх духовних здібностей, приєднав їх до відповідних речей на духовному рівні. Таким чином за допомогою семи релігійних почуттів і якостей, Він відлучив Своє уподобання до доброї думки про Себе як людської істоти, тобто довіру до Себе, самозадоволення і почуття власної

гідності, і приєднав їх до доброї думки про Себе як Нового Створіння, тобто довіри до Себе, самозадоволення і почуття власної гідності, які випливають з духовних мотивів і духовними способами. З того часу Він не старався, щоб люди мали добру думку про Нього, але щоб Бог мав про Нього добру думку, яка випливає з духовних мотивів і духовними способами. З того часу Він не мав уподобання до відпочинку, вигоди, задоволення і т.д., що впливало з людського відпочинку, вигоди, задоволення і т.д., але приєднав його до духовного відпочинку, вигоди і задоволення. Наш Господь відлучив Своє уподобання до Свого людського забезпечення, приховування, доглядання, їжі, напоїв, здоров'я, життя, людської самооборони і агресивності, які випливають з духовних мотивів і духовними способами. Якби наш Господь був тільки людиною, то не був би здібним прив'язати Свої почуття до таких духовних речей, бо Йому бракувало б духовних здібностей, щоб це зробити. Але сплодження від Духа дало Йому можливість це зробити, тому що дало духовну здібність кожній з Його здібностей. Подібним чином, завдяки цим семи релігійним почуттям і ласкам, Ісус відлучив Свої суспільні почуття від людських прагнень, а прив'язав їх до відповідних духовних прагнень. Отже Він відсунув Свою любов до людської протилежної статі, а прив'язав її до духовної протилежної статі, — до майбутньої Церкви, — з якою хотів одружитися і яку хотів полюбити з духовних мотивів і духовним способом. Таким самим чином Він відсунув Свою любов, яку міг би мати до майбутньої людської дружини, такої як наприклад Марія з Віфанії, і прив'язав цю любов до Церкви як Своєї майбутньої дружини з духовних мотивів і духовними способами. Подібно, завдяки цим семи релігійним почуттям і ласкам, Він відлучив Свою любов від земних батьків, братів, дітей, друзів, дому і країни, а прив'язав цю любов до Бога як Свого Небесного Отця, до Угоди

ТЕПЕРІШНЯ ПРАВДА і Вісник Христової Епіфанії

ISSN 1641-1455

Незалежний релігійний часопис, видаваний
Світським Місієним Рухом «ЕПІФАНІЯ»
4 рази в році (зима, весна, літо, осінь)

Редактор:

Ralph M. Herzig

Chester Springs, Pa. 19425-2700, USA

Редактор ad interim для української версії:

Piotr Woźnicki

ul. Zdobyców Kosmosu 17
05-100 Nowy Dwór Mazowiecki

Адреса для переписки:

79071 м. Львів

3-Скнилівський провулок 9

Інша публікація:

Біблійское Знамя и Вестник Христового Царства

Видання на іноземних мовах:

англійська, французька, німецька, польська,
португальська, тамільська, малайялам, каннада

Часопис вільний від впливу яких-небудь визнань, партій, організацій і людських вірувань, зв'язаний з Богом в тій мірі, в якій розуміє Його Слово. Він видається для:

- оборони Парусійної Правди, подаваної Господом за посередництвом «того Раба», як підстави всілякого дальшого розвитку Правди;
- оборони заряджень, статуту і заповіту, також поданих Господом за посередництвом «того Раба»;
- представлення, а також оборони Правди епіфанічно-базилейської, яка розвивається, і становить своєчасний харч для людю Господнього, згідно з Його волею.

Теперішня Правда буде висилатись безплатно тим, котрі про це попросять.

Сари як до Своєї небесної матері, до Своїх послідовників як братів, до реституційного класу як Своїх дітей, до Своїх визнаvcів як друзів, до Свого небесного воскреслого тіла як Свого небесного дому, а також до Правди та її Духа як до небесної країни. Якби Він не був сплодженою від Духа людиною, то жодної з цих речей не міг би вчинити, але міг це вчинити і вчинив як Нове Створіння. Здатність чинити ці речі впливала з посідання духовних здібностей, прищеплених в органи Його мозку через сплодження від Духа. Це сплодження від Духа дало Йому можливість здійснити зміну Своєї природи з людської на Божественну. Те, що Бог уможливив Йому через сплодження, було другою великою річчю, вчиненою Богом для Нього в зв'язку з Його входом на вузьку стежку. Сплодження Його від Духа повністю спростовує теорію про Боголюдину. Якби Він був Богом, то як міг би отримати Духа, якого як Бог посідав би?

І вкінці-кінців, була там ще третя річ, яку Бог вчинив для Ісуса в зв'язку з вступом Його на вузьку стежку — це початок Його помазання. Як майбутній Первосвященик Церкви і як майбутня Голова Первосвященика світу, а також як майбутній Цар Церкви і світу Він, як такий, мусив бути помазаний, тобто для виконання цих функцій Він мусив мати здібності; помазання дало їх Йому. Воно розпочалося в Йордані, коли Святий Дух був вилитий на Його Нове Створіння, яке за мить до цього було сплоджене в Ньому. Його Нове Створіння є тим помазаним Священиком і Царем; Його людська природа була жертвою (Євр. 9:14). Згідно з цим Його Нове Створіння мусило існувати до того, як могло бути помазаним. Саме тому сплодження від Духа мусило хоча б на мить випереджати початок Його помазання. З текстів Мат. 3:17; Мар. 1:10; Лук. 3:22 видно, що Він почав бути помазуваний в Йордані. З Дій 10:38; Іс. 11:2, 3; 61:1, 2 є очевидним, що ця чинність в Йордані була принаймні початком Його помазання як Священика і Царя. Ісус, як людина, був досконалим у всіх Своїх фізичних, розумових, артистичних, моральних і релігійних здібностях. Це

вказує на досконалість Його людського розуму, серця і волі. Згідно з цим в Своєму розумі Він мав досконалі здібності спостереження, пам'яті, уяви і мислення; в Своїх артистичних здібностях Він посідав досконалий смак краси, піднесеності, конструктивності, ораторства, гумору і музики. Він посідав досконалі вищі і нижчі першорядні ласки, другорядні і третьорядні ласки, також і відповідні почуття в своєму серці, а також досконалу волю, яка діяла через Його вищі першорядні ласки. Та не тільки це, але в додатку всі ці людські здібності, почуття і ласки були сильні і урівноважені як людські прикмети в Ньому — досконалому чоловікові. Помазання було тією Його кваліфікацією до служби, що й доводять тексти (Дії 10:38; Іс. 11:2, 3; 61:1, 2 і воно уздібнювало кожна Його здібність, почуття, ласку і волю до служби Первосвященика і Царя. Через сплодження кожна з Його ласк стала духовною і кожному з Його почуттів дана духовна здібність; цим ласкам і почуттям через помазання при Йордані була дана моментальна досконалість. Через це помазання Його досконала людська воля теж стала досконалою духовною волею. Його інтелектуальним здібностям була дана досконалість в духовному відношенні, хоча вони ще не отримали повного духовного знання, яке приходить через помазання. Таким чином помазання Його почуттів, ласк і волі в посіданні сили і рівноваги було доповнене при Йордані. Якби це помазання не було досконале, то Ісус не був би досконалим щодо характеру, але, як знаємо, Він в Своєму успосібленні як людському, так і в Новому Створінні завжди був без плями.

При Йордані наш Господь почав отримувати помазання Свого розуму. Це ми розуміємо в словах: «І ось небо розкрилось...» (духовні речі — Мат. 3:16). Хоча там відбулося помазання серця і волі, однак помазання там не було повним. Та частина знання і розуміння Старого Заповіту, яку досконалий розум нашого Господа здобув до посвячення і яка стала ясною для Нього через помазання при Йордані, в поєднанні з повним помазанням серця і волі, яке Він там отримав, а також Божий Дух, що

перебував у Ньому, привели до того, що Він відчув потребу більшого знання і розуміння, щоб відповідно виконати уряд Спасителя, а до цього уряду кваліфікацією було Його помазання. Тому Він швидко зауважив потребу усамітнитися, щоб без перешкод досліджувати Боже Слово, в якому, як Він знав, були приховані речі з Божого Плану, які Йому необхідно було пізнати і зрозуміти, як решту потрібних до служби кваліфікацій. В результаті Його Святий Дух направив Його в пустиню, де Він міг мати потрібну для таких досліджень самотність (Мат. 4:1, 2; Мар. 1:12, 13; Лук. 4:1, 2) і де під час Своїх досліджень як Нове Створіння мав першу спокусу. Він з таким зацікавленням досліджував там Боже Слово, що протягом 40 днів і ночей забув про їжу. Результатом цих досліджень було ясне розуміння Божого Плану і Свого власного в ньому місця і обов'язку. З цього ми не маємо розуміти, що протягом сорокаденних досліджень Він пізнав і зрозумів кожну деталь в Божому Слові; бо як Сам зазначив за два дні до Своєї смерті, не знав дня, ані години Свого Другого Приходу — Мат. 13:32. Ми не маємо також розуміти, що окрім цієї єдиної речі наш Господь пізнав і зрозумів всі деталі Божого Плану, бо в типі показано, що як Мойсей отримував типічні об'явлення поступово, так і Ісус отримував антитипічні об'явлення поступово. Тому ми повинні розуміти, що в пустині наш Господь отримав добре знання і розуміння загальних деталей Божого Плану і то настільки, наскільки для Нього було необхідно, щоб міг в розумний спосіб розпочати Свою службу. Було так тому, що Він мусив ходити згідно з вірою, а Правда вияснюється тільки тоді, коли на неї приходить час; поступаюча Правда від часу до часу ставала Йому ясною, причому тоді, коли Він її потребував. Про це ми довідуємося не тільки з типу Мойсея, а й з 119 Псалма, де зображена Його любов, дослідження, пізнання і розуміння Божого Слова. Але одне є певним, що в пустині Він отримав достатньо помазання відносно знання і розуміння Божого Слова, щоб досконало зрозуміти свою службу. Але помазання Його розуму

було радше довгою справою, поки стало повністю доповнене. Це помазання дало Йому ім'я *Христос*, яке означає з грецької *помазаний*, а також *Месія*, яке означає *помазаний* з гебрайської.

Варто більш детально розважити цитовані вже тексти: Дії 10:38; Іс. 11:2, 3, а також 61:1, 2, щоб довести значення помазання Ісуса. Всі ці тексти повчають, що Він був помазаний Св. Духом. При цьому звернімо увагу на те, що Він не був помазаний *через* Св. Духа, а Св. Духом як символічною оливою для помазання (Пс. 45:8; Іс. 61:3), зображеною в оливі, котрою, наприклад, були помазані Аарон як священик і Давид як цар. Дії 10:38 кажуть нам також, що Ісус був помазаний силою, під якою розуміємо виняткову здібність чинити чуда, здібність, дану Йому додатково до Св. Духа, тобто у розпорядження, якою Він був помазаний. Цей текст виразно доводить, що Він був помазаний *від* Бога Св. Духом і силою. В Іс. 11:2, 3 це помазання дуже виразно визначене: каже нам, який Дух був на Ньому, при чому з думок цього тексту виникає, що цим Духом була свята схильність, яку дав Йому Бог, тому що 2 в. визначає цього Духа як схильність до *мудрості* [правди] і *розуму* [бо Йому було дане розуміння значення правди], схильність до *поради* [воно планувало що і як робити] й *лицарства* [сили, влади чинити те, чого Його уряд вимагав від Нього], як схильність до *пізнання* [розпізнавання речей, що відносилися до Його служби] та *страху* Господнього [пошани до Господа, яка складається з обов'язкової та безкорисливої любові]. Іншими словами, Його помазання з-поміж усього іншого дало Йому чотири великі прикмети Божого характеру, інакше кажучи — сім вищих першорядних ласк; бо віра, мужність (надія) і пізнання (Правди) є трьома складниками прикмети мудрості як тактовного застосування Правди, якій вона довіряє і якою послуговується в надії чинення добра. В Іс. 11:2 під словами *мудрості* [в значенні Правди], *розуму*, *поради* і *пізнання*, слід розуміти мудрість. А слово *лицарство* [сила] має там значення панування над собою і терпеливості. Під словом *страх* [пошана] Господній слід розуміти

справедливість (як обов'язкову любов) і безкорисливу любов. Згідно з цим бачимо, що Іс. 11:2 показує, що головними частинами помазання Ісуса були чотири великі Божі прикмети, котрі знаменують Його характер, або ж, згідно з інтерпретацією Петра, ці чотири прикмети були сімома вищими першорядними ласками. Ці ласки були Його контролюючими ласками, які верховодили і вживали або не вживали (залежно від ситуації) всі інші Його ласки, розум і почуття. Отже цей текст показує, що Дух, який спочивав на Ісусі як Його помазання, був Св. Духом, диспозицією або характером Божим. 3–5 вірші показують, що це успосіблення було кваліфікацією на Його уряд як в тілі, так і в душі. Але з іншого боку Іс. 61:1, 2 каже про Його помазання до виконання (сповнення) служби, коли був в тілі. Святе Боже успосіблення було в Ньому як помазання, даючи Йому можливість благовістити Євангелію тихим, перев'язувати рани тим, хто зламаного серця, полоненим гріхом звіщати визволення, а в'язням відкрити темницю гробу і проголосити Високий Поклик. Помазання Ісуса, так як і сплодження Його від Духа, доводить, що Він не був Боголюдиною; бо не людина, а Нове Створіння було помазане. Якби Він був Богом, то не потребував би помазання, так як Отець цього не потребував. Які додаткові кваліфікації міг отримати Бог як відповідні до такої служби, яку виконував Ісус?

Є ще одна річ, пов'язана з входом нашого Господа на вузьку стежку, а саме: день сплодження Його від Духа і помазання Його серця і волі. Хочемо коротко торкнутися цієї справи. Як уже вище згадувалося, що цей акт наступив десь протягом 14-го дня 7-го місяця. Такий висновок можна зробити частково з факту, що подорож з Назарету до Йордану вище від місця його впадання до Мертвого моря тривала принаймні 4 дні. Але є ще й кращий аргумент — на це вказує тип. Знаємо, що свято кучок починалося о 6 годині після полудня 14-го дня 7-го місяця, але згідно з Божим численням це був початок 15-го дня (Лев. 23:34). В 10-му Е томі на 183–185 стор. ми вказали на значення антитипу перебування

ізраїльтян в кучках (40–43 в.), яке означає, що кожен з правдивого Божого народу займе остаточне місце по класах перед Богом. (Див. ТР 1932, 72, абз. 3).

Єдиним і остаточним ставанням Ісуса перед Богом було ставання Його вірного Нового Створіння у високому поклику. Щоб як такий стати перед Богом, Він мусив спочатку бути Новим Створінням і розпочати Своє помазання; мусив прийняти це помазання в день початку типічного свята кучок, тому що встановлення типу тут є визначене щодо дати. Тому антитипічне перебування в кучці мусило теж початися для Нього о 6-й годині після полудня 15-го дня 7-го місяця, так само як починалося типічне свято кучок. Тому відразу ж перед 6-ою годиною після полудня мусило розпочатися сплодження Його від Духа і помазання розуму, а також мусило повністю доповнитися помазання Його серця (почуттів і ласк) і волі. Тому ці чинності мали місце пізно після полудня 14-го дня, щоб Він міг засісти в Своїй антитипічній кучці, коли розпочинався 15-ий день. З цього виникає, що пізно після полудня 14-го дня 7-го місяця час сплодження Його від Духа, а також помазання серця і волі виконався повністю, а час помазання Його розуму розпочався. Від Його посвячення 10-го дня і сплодження від Духа 14-го дня пройшло точно 3½ року щодо дня до часу призначення Його на заколєння 10-го нісана і заколєння Його як Агнця 14-го нісана; це підтверджує правдивість поданої вище думки відносно дат Його посвячення і сплодження від Духа.

На цьому ми закінчили розгляд досвідчень нашого Господа, коли Він входив на вузьку стежку і переконалися, що вони були по-перше: досвідченнями, в яких Він був чинним, а також по-друге: досвідченнями, в яких Він був нечинним, бо Бог діяв в тих досвідченнях, а Він приймав Божі акти. Досвідчення, в яких наш Господь був чинним — це Його посвячення в Назареті, а також символічне виявлення Ним цього посвячення в Йордані за допомогою Івана Хрестителя. Досвідчення, в яких діяв Бог, а Він приймав Божі акти — це побудження Його до посвячення, а також показування

цього посвячення символічно в хрещенні. Бог сплотив Його від Духа і намастив Його Св. Духом; при сплodgeнні Його від Духа Він був повністю безучасним, також і при помазанні Його Св. Духом (особливо що стосується помазання Його серця і волі) Він був повністю безучасним, але щодо помазання Його розуму, то під час дослідження Він співпрацював з Богом.

Тепер ми можемо розпочати дослідження Ісусового поступу на вузькій стежці. Наше дослідження ми обмежимо до загальних речей, що стосуватимуться цього поступу, а деталі залишимо для досліджень, пов'язаних з іншими і більш зв'язаними з цим чинностями цього предмету. Поступ Ісуса на вузькій стежці був виконанням Його угоди посвячення.

З повищого ми бачили, що Його обітниця посвячення складалася з двох обіцянок: Він обіцяв Богові, що **(1)** буде мертвим по відношенню до Самого Себе і світу; і **(2)** що буде живим по відношенню до Бога. Його поступ на вузькій стежці полягав у дотриманні Ним цих двох обітниць або обітів. Тому в яких би обставинах Боже провидіння Його не помістило, Він залишався мертвим для Себе і світу, а живим по відношенню до Бога, тобто не допускав, щоб Його власна воля або воля світу Ним керувала, а піддавався Божій волі, щоб Ним управляла. Коли все ж власна воля по відношенню до світу або до Себе намагалася утвердитися в якійсь речі, Він відразу її приглушував, а коли світ, діючи через Його матір, братів, сестер, друзів, сусідів, учнів, книжників, фарисеїв, єврейський клір, синадріон, Ірода, Пилата чи їх підвладних, хотів верховодити над Ним, що стосувалося Його місії, то Він залишався мертвим щодо їх волі. Він завжди старався пізнати і точно виконувати те, чого від Нього хотів Отець, не дивлячись на те, чи це було легко чи важко, вигідно чи невигідно, приємно чи неприємно, любо чи нелюбо, болісно чи приємно для Його тіла. Завжди і всюди всіма правомірними способами, справедливими методами і засобами Він старався виконувати і виконував святу Божу волю на кожній стадії Свого поступу на вузькій стежці. Це поступування призведе

ло до того, що всю Свою людську істоту Він склав у жертву Богові, і з цього приводу залишався мертвим по відношенню до Себе і світу, не задержуючи для Себе жодної частини Своїх людських прав, а вживаючи весь Свій час, таланти, засоби, вплив, репутацію, силу, здоров'я, життя, словом все, чим Він був і що мав, чим сподівався бути і що сподівався мати як людська істота — на службу Богові. Все це Він виконував вірно і досконалим способом аж до смерті. Досконало дотримуючись Божої волі як Своєї власної завжди і всюди, правомірним способом, правильним методом і усіма добрими засобами, Він, в результаті, утримав Свою святу вдачу в досконалості, без плями, і таким чином скристалізувалися Його небесні почуття, а Його ласки всіх трьох видів: першорядні, другорядні і третьорядні на чолі з вищими першорядними ласками під повним контролем Його нової волі були не тільки без плями в активності і силі, а й в досконалій рівновазі. Він зберігав усе це в тяжких пробах і спокусах, ідучи вузькою стежкою.

Це провадить нас до дослідження кроків, якими поступав наш Господь вузькою стежкою. Коли мандрівники ідуть дорогою, то обирають різні види кроків, наприклад по швидкості: ідуть повільно, помірно, швидко і дуже швидко; якщо ж говорити про розмір кроків, то вони можуть бути: короткі, середні, довгі і дуже довгі. Ісус, ідучи вузькою стежкою, застосував сім видів кроків: **(1)** відречення від Себе і світу; **(2)** дослідження Божого Слова; **(3)** розповсюдження Божого Слова; **(4)** застосування Божого Слова на практиці; **(5)** пильність; **(6)** молитва; **(7)** витривалість в пробах, пов'язаних з вірністю в попередніх шести кроках. Придивімося як наш Господь поступав в зв'язку з кожним із застосованих Ним кроків, ідучи вузькою стежкою. Першим з них було відречення від Самого Себе і світу, або інакше кажучи відречення від поблажливості будь-якому власному уподобанню або уподобанням інших, які б суперечили виконанню Ним Божої волі. Будучи морально вільною істотою, Він міг або ублажати Своїм самолюбним і суспільним уподобанням, отримуючи самосхвалення чи

схвалення світу, або ж Він міг, поступаючи вірно по відношенню до свого посвячення, відректися від заспокоєння Себе і світу в цих почуттях. Він відрікся від заспокоєння Себе і світу з будь-якої точки зору, щоб це не перешкоджало Його вірності Богові і місії, яку Бог доручив Йому виконати. Бо будучи людиною, Він любив, щоб люди мали добру думку про Нього, яка давала б Йому самонадіяність, схвалення і повагу; але коли був спокушуваний, щоб ублажати цим почуттям ціною вірності Богові, то відкидав таку спокусу: наприклад, не дозволив, щоб Його самоповага стримала Його від спілкування з митниками і грішниками, або від обмиття ніг апостолам, ані не дозволив, щоб в самонадіяності погодитися стрибнути з наріжника храму, або щоб самосхвалення наказувало Йому погорджувати недосконалим і грішним людським родом. Він не дозволив, щоб Його уподобання стримало Його від виконання Своєї місії, не дивлячись на її непопулярність в світі і хоч вона принесла Йому втрату доброї репутації. Хоча Він мав замилювання до відпочинку і вигоди, то однак, коли був стомлений і потребував спочинку, не утримався від розмови з самарянкою біля Яковової криниці, але сів біля криниці і розпочав з нею розмову на тему води життя, благословляючи цю жінку водами життя. Ані Його замилювання до безпеки не змусило Його втекти від тих, котрі хотіли спіймати Його і засудити на смерть, бо знав, що Божою волею було, щоб пив з чаші страждань і досвідчень жахливої смерті на хресті.

Хоча наш Господь мав бажання зберегти таємницю щодо Себе, то однак нічого не приховував, навіть якщо це мало Йому нашкодити; бо коли судді запитали Його, щоб сказав, чи насправді є Месією, то, хоча відповідь мала принести Йому вирок смерті, Він однак дав правдиву відповідь перед найвищим іудейським судом, бо знав, що Божою волею було дати правдиву відповідь, хоч це мало свідчити проти нього. Ісус не дозволив, щоб Його замилювання до здобування і утримування посілости відвернуло Його таланти від служби Богові і прихилилося до заробітку грошей чи здо-

бування земних посіlostей, але відкидав усіляке навіювання щодо збагачення ціною Божої справи. Він не дозволив, щоб Його замилювання до їжі могло схилити Його до надуживання Своєю месіанською силою чинення чудес для заспокоєння голоду, перетворюючи каміння на хліб або повітря на воду, тому що це суперечило Божій волі — оскільки Він мав вживати чудесну силу для інших, а не для Себе. Коли вірність Божій справі жадала від Нього позбутися певної частини здоров'я, то Він охоче погоджувався, відмовляючи Собі у Своєму замилюванні до здоров'я, присвячуючи його лікуванню хворих, тому що немочі взяв на Себе, а наші болі носив як власні, віддаючи зі Свого тіла необхідну силу для лікування хворих. Коли вірність Божій справі зажадала, задля примирення людини з Богом, щоб помер в заступництві за людину, Він добровільно відрікся від Своєї любові до життя і склав Своє життя, щоб відкупити людство. Коли Божа справа вимагала, щоб не оборонявся від атак, які зазіхали на Його життя, не сказав ані слова для Свого захисту перед Синедріоном і Пілатом. Він не хотів дозволити Собі на агресивну любов, якою міг би знищити Своїх смертельних ворогів у Гефсиманському саду, в домі первосвященника, в Преторії і на Голгофі. Таким чином Він успішно відмовляв Собі у дозволі на кожне із самолюбних уподобань чи почуттів, які хотіли Ним керувати. Це Він робив, піддаючи Свої людські прагнення, спрямовані до Самого Себе, Божій волі, і таким способом успішно звершив крок до відречення від Своїх самолюбних схильностей.

Він також успішно відрікся від самолюбного почуття соціальних (суспільних) схильностей. Як досконала людська істота Він мав наприклад суспільні сентименти любові до протилежної статі і був спокушуваний (був спокушуваний і на цьому пункті, як і на всіх інших), хоча не в напрямку гріха (Євр. 4:15). Була одна жінка, яку Він любив досконалою любов'ю і яку охоче взяв би за дружину, бо, будучи спокушуваним на кожному пункті, окрім гріха, був Він також спокушуваний і на цьому пункті. Тією жінкою, правдоподібно, була Марія з Віфанії. Він знав, що вірність Його

місії забороняла Йому женитися або дозволити, щоб любов до протилежної статі керувала Ним, скеровуючи до нелояльності щодо Божої справи, тому Він відрікся від можливості мати наречену і дружину, а тому відрікся від людського привілею укласти шлюб, і в цьому акті і з тієї ж причини відрікся від радості і привілеїв батьківства; хоча мав досконалу любов до дітей, що видно з того, як прикликав їх до Себе і тримав близько Свого серця. Він відмовляв Собі у Своїй досконалій людській любові або ж близькій приязні із Своєю матір'ю, братами і сестрами, щоб бути вірним справі, яку доручив Йому виконати Отець. Не мав більше приємності в товаристві земних друзів в Назареті, коли мав розпочати Свою велику місію, задля якої став тілом, відрікаючись від перебування з ними як друг з друзями. Будучи вірним Своему месіанському поклику, Він відрікся від Своєї любові до Назарету чи якогось іншого дому на цій землі, котрий був дорогим для Його досконалого серця. Так, дійсно з того часу Він став безхатченком, мандрівним учителем, Який, як єдинородний Син Отця, патетично порівнював Себе з лисами і птахами, що були краще забезпечені, щодо дому, ніж Він, кажучи: «Мають нори лисиці, а гнізда небесні пташки, — Син же Людський не має де й голови прихилити...» (Мат. 8:20). Його вірність щодо місії правди, справедливості і святості призвела до такої міри противності між Його співгромадянами в Назареті та інших місцевостях, що породжувала в їх серцях вбивчі заміри проти Нього; з того часу Він не дозволяв Собі, щоб Його любов до рідної землі і Своїх земляків була такою великою як раніше, до посвячення. Згідно з цим бачимо, що Він стримував Свої самолюбні і суспільні почуття, якщо вони будь-коли ставали в опозиції до Божої волі і Його справи.

Наш Господь також не дозволяв, щоб воля світу Ним керувала. Коли його матір хотіла втрутитися у справи виконання Його служби, як це сталося на весіллі в Кані Галилейській, то Він, ганячи її, не дозволив, щоб вона впливала на Його поступування. Коли іншого разу мати і Його брати, вважаючи, що Він робить безумство, хотіли

відвести Його від виконання Його місії, Він навіть не звернув уваги на їх втручання, а витривало продовжував Свою працю, ні в чому не йдучи їм на поступки. Коли домагалися, щоб Він став суддею і розділив спадщину, Він не погодився на волю світових людей, а запитав: «Хто поставив над вами Мене за суддю або за подільника?» Коли Його учні, особливо Петро, старалися відвернути Його від піддання мученицькій смерті, Він зганив їх за це і подався до Єрусалиму. Коли Його земляки домагалися, щоб Він піддався їх волі, навіть погрожуючи Йому лінчуванням [фізичною розправою — прим. перекл.], Він не піддався їм, а вийшов з-поміж них неушкодженим. Коли грішники, в особі книжників, фарисеїв і натовпу, намагалися зламати Його волю відносно виконання Божого діла, Він відмовився погодитися на це. Коли іншого разу натовп хотів зробити Його царем, що суперечило Божому плану, Він не прийняв цієї пропозиції. Коли єврейські власті хотіли, щоб Він стримав натовп і дітей від окриків прославлення, проголошуваних на Його честь, Він відмовив їм у цьому, кажучи, що якби вони перестали вигукувати, то каміння вигукувало б, бо пророче Слово звіщало про це у Зах. 9:9: «Радій вельми, о дочко Сіону, веселись [викрикуй], дочко Єрусалиму!» Про те, що Він піддався на те, щоб Його упіймали, зв'язали, провадили як в'язня до суду і засудили іудейським судом, піддався суду і засудженню від Пилата, висміюванню, бичуванню, несенню хреста, розп'яттю і смерті, ми не повинні думати, що це було порушення волі світу. Це було радше за піддання Його волі під волю Отця, адже Отець хотів випробувати Його послух аж до останньої межі. Тому Його посвячення не вимагало від Нього не слухати волі світу в цій справі. З цього виникає, що Він вірно виконував перші кроки, йдучи вузькою стежкою.

Другим видом кроків, які здійснив Ісус, йдучи вузькою стежкою, є роздумування над Божим Словом. Як досконала людина Він посідав досконалу пам'ять, а з цього випливає, що читання і дослідження Ним Старого Заповіту, з часу молодості і до періоду зрілості, закарбувалася у всій повноті

в Його пам'яті. В згоді з цим, коли Він самотньо подався в пустелю, то весь Старий Заповіт був досконало закарбований в Його пам'яті. Але, Він хоча розумів буквальне значення Старого Заповіту, наскільки досконало людина могла його зрозуміти, як, наприклад, поміщені в ньому оповідання або обриси із Закону, однак їх внутрішнього значення, тобто типів майбутніх речей, не розумів. В той час більшість пророцтв були для Нього замкненою книгою. Без сумніву, Він мав добре розуміння земних доктрин, приписів, обітниць і настанов Старого Заповіту, наскільки вони були на часі для розуміння євреями. Однак, як природна людина, не розумів духовного їх значення. Для того, щоб такі думки зі Старого Заповіту могли відкритися очам Його розуміння, Він мусив стати сплодженим від Духа; бо тільки тоді міг знайти в Біблії глибокі Божі речі (1 Кор. 2:10). Не розуміючи не лише деталей, а й навіть всіх загальних справ, пов'язаних з Його місією, під час хрещення, Він, очевидно, відчув потребу увійти в детальне знання тих справ, щоб пізнавши їх, бачити, чого вимагала від Нього Його служба, чим мав бути, що робити і що переносити. Адже для цілей Його служби Йому було потрібно розуміти з Біблії доктрини, приписи, обітниця, настанови, пророцтва, історії і типи, особливо зрозуміти як вони стосувалися до Нього, до Його праці і тих, з ким Він мав працювати, а також до тих, від котрих мав страждати. Тому під час 40-денного перебування в пустині, Він досліджував ті речі, які стосувалися Його особи, характеру і праці, особливо (хоча не виключно) тих, які стосувалися Його земної служби.

У всіх трьох частинах гебрайського Старого Заповіту були уривки, які стосувалися до Нього (Лука 24:27, 44, 45). Більшість із цих текстів Він зрозумів під час 40-денного перебування в пустині. Без сумніву там Він довідався про Свою смерть, яка мала бути викупною ціною за гріх, що було типічно показано в засинанні Адама, під час якого від нього була відділена Єва; у жертві і смерті Авеля; у жертвуванні Ісаака; у Йосипу, який постачав збіжжя для збереження життя під час голоду; у пасхальному

агнцю; у жертвуванні бичка в День Примирення і Його наступному ділі благословення; а також в інших жертвах, які зображували Його. Тому в пустині Він довідався, що як Христос насамперед мав страждати, а потім увійти до слави. В пустині Він довідався, що Церква буде Його співучасником у стражданнях і владі. З типів і пророцтв Він пізнав і зрозумів 21 різноманітний уряд, який як Спаситель Він мав виконувати. Тоді для Нього стало зрозумілим Царство в обох фазах. Там також довідався про те, що декотрі не повірять в Нього під час Його земної служби і що хтось Його зрадить. Довідався також про те, як зможе зуживати і як не зможе зуживати Свою силу чинити чуда. Там також довідався про два спасіння і про два Своїх приходи. Як Єврей Він перед Своїм посвяченням мусив розуміти природу душі, смерть як кару за гріх і несвідомість померлих, а також єдність Бога; але глибше розуміння цих справ, а також інших наук Старого Заповіту, зрозумілих, принаймні, частково для природної людини, було, без сумніву, Йому дане в пустині. Його помазання призвело до того, що Він швидко зрозумів Божу Правду, особливо ті її частини, які стосувалися обов'язкової і безкорисливої любові до Бога, ближніх і цілого людства, включаючи і Його ворогів; будучи в пустині, Він робив швидкий поступ у пізнаванні Божого плану. Коли Він повернувся з пустині, то був дуже вченою людиною в знанні і розумінні Божого Слова, набагато більше, ніж людські вчителі, яких Він попередньо мав.

Його дослідження не були лише розумовим тренуванням, але впливали насамперед з обов'язкової і безкорисливої любові до Бога, ближніх і цілого людства. Його любов до Божого Слова була теж сильним мотивом, що схилив Його роздумувати над ним. Боже Слово дійсно було в Його серці, почуттях, а також в Його розумі (Пс. 40:9). Йому, як Божій людині, було радісно насолоджуватися Божим Законом, тому Він роздумував над ним вдень і вночі (Пс. 1:2). 119 Псалом більш ніж усі інші тексти пророко описує любов Христа до дослідження Божого Слова; а тому

описує також і про Ісуса. Для підтвердження цього процитуємо тут деякі вирази з даного Псалму: «Я в серці своїм заховав Твоє слово, щоб мені не грішити проти тебе» (11 в.). «Навчи мене постанов Своїх» (12 в.). «З дороги свідоцтв Твоїх радію я» (14 в.). «Про накази Твої розмовлятиму я, і на стежки Твої буду дивитись» (15 і 78 вв.). «Я буду радіти Твоїми постановами, слова Твого не забуду» (16 в.). «Відкрий мої очі, і хай чуда Закону Твого я побачу» (18 в.). «Своїх заповідей не ховай Ти від мене» (19 в.). «Омліває душа моя з туги за Твоїми законами кожного часу» (20, 40 вв.). «Теж вельможі сидять та на мене змовляються, та Твій раб про постанови Твої розмовляє» (23 в.). «Свідоцтва Твої — то потіха моя, то для мене дорадники» (24, 143 вв.). «За словом Своїм оживи Ти мене» (25 в.). «Розпливає зо смутку душа моя, постав мене згідно зо словом Своїм» (28 в.). «Я вибрав путь правди, закони Твої біля себе поставив» (30 в.). «До свідоцтв Твоїх я приєднався» (31 в.). «Путь Своїх постанов покажи мені, Господи» (33 в.). «Провадь мене стежкою Твоїх заповідей, бо в ній я знайшов уподобу» (35 в.). «Бо наказів Твоїх я шукаю» (45 в.). «І буду звіщати про свідоцтва Твої» (46 в.). «І буду я розкошувати Твоїми заповідями, бо їх полюбив» (47, 48, 70, 77 вв.). «Пам'ятай про те слово,... що його наказав Ти чекати мені» (49 в.). «Слово Твоє оживляє мене» (50 в.). «Я не відступив від закону Твого» (51, 157 вв.).

«Твої присуди я пам'ятаю від віку» (52 в.). «Співи для мене — Твої постанови» (54 в.). «Я не забув про закона Твого» (61, 83, 93, 109, 141, 153 вв.). «Навчи мене доброго розуму та познання, бо в заповіді Твої вірую я» (66 в.). «Ліпший для мене закон Твоїх уст, аніж тисячі золота й срібла» (72, 127 вв.). «Я Твого слова чекаю» (74, 81, 147 вв.). «За словом Твоїм гаснуть очі» (82 в.). «Коли б не закон Твій, розрада моя, то я був би загинув в недолі своїй» (92 в.). «Твоя заповідь вельми широка» (96 в.). «Як я кохаю закона Твого, цілий день він — розмова моя» (97, 148, 159, 163, 165 вв.). «Твоя заповідь робить мудрішим мене від моїх ворогів» (98 в.). «Я став розумніший за всіх своїх учителів, — бо свідоцтва Твої —

то розмова моя» (99 в.). «Став я мудріший за старших, — бо держуся наказів Твоїх» (100 в.). «Яке то солодке слово Твоє для мого піднебіння, солодке від меду воно моїм устам» (103 в.). «Від наказів Твоїх я мудрішим стаю, тому то ненавиджу всяку дорогу неправди» (104 в.). «Для моєї ноги Твоє слово — світильник, то світло для стежки моєї» (105 в.). «Я навіки свідоцтва Твої впадкував, бо вони — радість серця мого» (111 в.). «Сумнівне ненавиджу я, а Закона Твого покохав» (113 в.). «Я буду держатися заповідей мого Бога» (115, 117 вв.). «Тому всі накази Твої вважаю за слушні, а кожну дорогу неправди ненавиджу» (128 в.). «Чудові свідоцтва Твої» (129 в.). «Вхід у слова Твої світло дає, недосвідчених мудрими робить» (130 в.). «Чую жадобу до Твоїх заповідей» (131 в.). «Своїм словом зміцни мої кроки» (133 в.). «Ти наказав справедливі свідоцтва Твої й щирю правду» (138 в.). «Вельми очищене слово Твоє, і Твій раб його любить» (140 в.). «Закон Твій — то істина» (142, 151 вв.). «Правда свідоцтв Твоїх вічна, — подай мені розуму» (144 в.). «Бачив я зрадників і бридився ними, бо не держать вони Твого слова» (158 в.). «Правда — підвалина слова Твого, а присуди правди Твоєї — навіки» (160 в.). «Серце моє Твого слова боїться» (161 в.). «Радію я словом Твоїм, ніби здобич велику знайшов» (162 в.). «Душа моя держить свідоцтва Твої, і я сильно люблю їх» (167 в.). «Хай язик мій звіщатиме слово Твоє, бо всі Твої заповіді — справедливість» (172 в.). «Я вибрав накази Твої» (173 в.). «Закон Твій — то розкіш моя» (174 в.). Справді, в цьому найдовшому псалмі образно представлено любов Христа, Голови і Тіла, до Божого Слова, причому з багатьох точок зору. При читанні цього псалму слід пам'ятати, що суди в ньому означають доктрини, приписи означають поради, заповіді — права, устами — настанови, а свідоцтва — історії і типи. В 119 Псалмі добре описані мотиви, що спонукали Ісуса досліджувати Боже Слово.

Слово Боже дійсно було для Нього дорадником. А дослідження Божого Слова було Його інструкцією, роблячи Його наймудрішим з людей, найбільш правдивим з вчителів, найкращим з дорадників, роблячи

Його душу найчистішою, найяснішим мислителем, найбільшим викладачем і найкращим проповідником. Дослідження Божого Слова зміцнювало Його в утисках, даючи Його серцю надію, а також силу при зустрічах з ворогами і відвагу для звершення бою за слухну справу. Дослідження давало Йому віру, яка дозволяла зрозуміти Свою місію, зміцнювала Його в кожному доброму слові і ділі, давала Йому силу виконувати виснажливу працю, додавала Йому відваги при зіткненні з опозицією, а також давала Йому витривалість в пробах і спокусах, і також силу погодитися з станом речей у перемаганні Його остаточних хресних страждань. Дослідження Божого Слова дало Йому можливість здійснити Своє посвячення, яке Він вчинив, зрікаючись власної волі і волі світу, і зобов'язуючись у всі часи, у всіх місцях і обставинах приймати Божу волю за власну. Дослідження Святого Письма давало Йому мир серед замішання, панування над Собою в тяжких обставинах, витривалість при подоланні непереможних перешкод і труднощів. Дослідження Божого Слова давало Йому перемогу, коли інші падали, силу, коли інші тікали або вагалися, терпеливість, коли інші діяли під впливом відчаю, витривалість, коли інші Йому противилися. Ці дослідження допомогли Йому зректися родинного дому і товариства тих, кого Він любив на землі, стати мандрівним учителем без дому або власного місця, де міг би спочити, і зносити самотність, вигнання, ненависть від ворогів, забуття від Своїх і зраду коханого приятеля. Дослідження Божого Слова давало Йому силу досконало виконати Свою обов'язкову і безкорисливу любов щодо Бога, ближніх і світу (включаючи і ворогів), любов, що не вагається перед жодним зусиллям, котра не зменшувалася в небезпеці, не погорджувала людською неправедністю, не падала в труднощах, у жодній пробі не розчаровувала, не піддавалася в спокусах чи противностях і не зникла в стражданнях! Ці дослідження давали Йому силу бути слухняним кожному бажанню Свого Отця, кожному Його навіюванню, кожному Його дорученню і наказу, до найменших подробиць, не схиблюючи

незважаючи на втрати, розчарування, зволікання, людські гріхи, помилки і слабості, негоди, битви, відсунення, розділи, зради, нелояльність, заздрість, опозицію, моральні й фізичні страждання, переслідування і навіть хрест! Справді ці дослідження давали Йому силу послуговуватися усіма інтелектуальними здібностями, щоб сповнити Свою місію, щоб культивувати і утримати усталене всяке духовне почуття на небесних речах, щоб використати всяку ласку досконало і щоб Свою нову волю утримувати під повним контролем усіх діянь серця і розуму. Для Нього Слово Боже було Божою силою, а також Божою мудрістю для Його спасіння у високому поклику. Він завжди, скрізь і за будь-яких обставин вважав його за «добре Боже Слово». Згідно з цим, Його роздумування над Божим Словом було дуже результативним і таким чином Він виконав другий вид кроків на вузькій стежці.

Третім видом кроків, які виконував Ісус на вузькій стежці, було поширення Божого Слова через Його навчання, проголошення, вияснення, доведення і застосовування до потреб і умов Його слухачів, а також переборювання блудів. Проголошуючи це Слово, Він торкався усіх Його форм. Тому підкреслював його доктринальні частини, що стосувалися Бога, Христа, Духа, створення, закону, людини, гріха, упадку, прокляття, угод, відкуплення, покаяння, віри, виправдання, посвячення, вибору, вільної ласки, царства, другого приходу, жнива, дня гніву, реституції, суду, воскресіння, остаточної нагороди і кари. Поширюючи Боже Слово, Він підкреслював деталі, що стосувалися розвитку характеру, віри, надії, послуху, панування над собою, обов'язкової і безкорисливої любові до Бога і людей. Важливе місце в Його етичних науках займало також прищеплювання лагідності, покори, голоду і прагнення справедливості, чесності, доброти, честі і святості. Важливу роль також відіграло навчання про самозречення, несення хреста, зношення страждань, поблажливості і прощення. Він закликавав до великодушності, простоти, щирості, такту, відваги, активності, поміркованості і несамолюбства. Вірність в дотриманні своїх

зобов'язань і вірність в стосунках теж становили частину Його науки. У всіх Своїх науках Він славив Бога і Його права. Його промови і розмови з Ним були наповнені обітницями і закликом проти гріха, блуду, самолюбства і світовості, а також були наповнені заохоченням керуватися мудрістю, силою, справедливістю і любов'ю. Він завжди вказував на найважливіші речі в Божому Слові, не нехтуючи і менш важливими його частинами. Цитував і вияснював пророцтва, наприклад Ісаї та Даниїла, а також подавав Свої пророцтва, котрих ніхто до Нього не подавав. Багато Його прикладів були почерпнуті з оповідань Старого Заповіту, з життя і з природи; Його промови рясніли типічними настановами, наприклад відносно потопу, драбини Якова, Лота і його жінки, Содому, піднесення Мойсеєм змія, манни, Давида, Іллі, Йони і великої риби і т.д., котрі Він проголошував з Божого Слова!

Мотиви і поступування нашого Господа були в згоді з Його працею. Він дійсно був святим, носячи посуд Господній. Любов до Бога, що охоплювала Його, особу, характер, слово і діла, оживлювала Його в проголошенні Божого плану. Любов до Божого Слова і давання про нього свідчення наповнювала Його серце як вчителя, проповідника, викладача і тлумача Слова, котрий був здатен добре його доводити і застосовувати, а також переборювати опозиційні блуди. В Його проголошенні Правди велику роль відіграла любов до учнів. Ісус, бачачи людей, що йшли за Ним, як вівці струджених і розпорошених, будучи побуджений любов'ю до людей, зжалився над ними і приготував їм помічників, котрі мали їм служити в праці, яку Він виконував, тому покликав і пристосував, насамперед, дванадцять, а потім сімдесят учнів, як вісників Царства. Любов до люду також призвела до того, що Свої науки Він представляв у формі притч, коли їх значення було для слухачів занадто глибоке, або могло б їм зашкодити, якби ці науки були проголошені у відкритій формі, перш ніж слухачі були приготовані в серці, волі і розумі до прийняття цих наук. В Його способі поводження була делікатність, в Його серці

— почуття симпатії, в Його мові — припадність, у виразі обличчя — побожність, в голосі — інтонація, яка не могла мати іншого джерела, як тільки Божа любов і милосердя. Він знав, яке вжити слово, котрого потребували слабкі і занепалі духом, як потішати бідних, нещасних і окутих жалобою. З найбільшою делікатністю Він трактував слабких, струджених і розбитих. Справді, очеретини надломленої не доломив і гнота тліючого не погасив. Найбільше заохочував і підносив на душі тих, які були спрацьовані і обтяжені турботами, закликаючи їх прийти до Нього і знайти відпочинок. Наскільки лагідним Він був з молодим князем, хоча Його слова могли знеохотити тих, хто більше полюбив багатство, ніж Бога і людей. Нічого дивного також немає в тому, що Його слухачі «дивувалися з краси слів, що виходили з уст Його», і що вороги, вислані упіймати Його, до такої міри були захоплені Його словами і красою Його виразів, що не виконали свого доручення, а вернулися до своїх начальників і сказали: «Ніколи так не говорив чоловік, як цей чоловік». В Його особі поєднувалися покора з достоїнством і маєстатом, які призводили до того, що ті, хто прийшов Його упіймати настільки були знесмілені Його словами, що впали на землю. Як прекрасною і повною мудрості була Його проповідь на горі! Як піднесеною і чудесною була Його мова і молитва на вечері, незважаючи на те, що хрест вже кидав на Нього свою жорстоку тінь! Дійсно, Він був тим «правдивим і вірним свідком».

Методи Його свідчення були вражаючі. В Своїх вчинках і словах Він поєднував щирість і такт. Понижувався до тих, які були нижчого стану, як це видно з Його поступування, слів і порівнянь, коли Він розмовляв із самарянкою біля криниці. Не вивіщувався понад Своїх слухачів, не дивлячись на те наскільки вони були деградовані та заплямовані гріхом, як це видно з факту, що перебував у товаристві митників і грішників, а також, що дозволив грішній, але з розкаянням, жінці вмити Свої ноги сльозами скрухи і витерти волоссям, пригтовляючи їх до помазання. Говорячи до несплоджених від Духа, Він вживав найкращі

порівняння, щоб вияснити думку, яку вони не могли повністю зрозуміти, як зробив так, наприклад, в розмові з Никодимом. Коли подавав глибші думки, то відходив від натовпу, як це бачимо в справі проповіді на Оливній горі, щоб пояснити учням Свої притчі, які Він виголошував перед натовпом, так само як і в справі Його останньої промови, виголошеної на вечері перед агонією в Гефсиманії. В науках Він завжди переходив від відомих речей до невідомих. Його науки часто характеризувалися гарними порівняннями, наприклад, в промові про воду життя біля криниці, в промові на тему манни в капернаумській синагозі, а також в промові про пастиря і овець в Єрусалимі. В інших випадках для Його промов були характерні вражаючі контрасти, наприклад, в проповіді на горі і в Його осудливих словах, спрямованих до книжників і фарисейів: про переціджування комара і ковтання верблюда, про пожирання вдовиних домів під прикриттям довгих молитов,

про давання десятини з найменших зерен і залишення важливіших речей в законі, таких як суд (справедливість), милосердя та віра. Завважмо образи і контрасти в наступних словах: «Ось Я посилаю вас як овець поміж вовків; будьте ж мудрими, як змії, а тихими як голубки». Він вживав незрівнянну здібність у словесному вираженні, пристосовуючи її до різних рівнів здібностей Своїх слухачів. Маркхам, автор поетичного твору «Людина з мотикою» [Man with the Hoe] зробив порівняння подібних думок в Ісуса і Шекспіра і показав, що Ісус виразив ці думки в набагато кращій формі, ніж Шекспір, який є загальноновизнаним найбільшим літературним генієм. З певністю методи проголошення Правди Ісусом якнайкраще надавалися до цілей, до яких Він прагнув.

ТР '63, № 208, стор. 51-54
ТР '63, № 209, стор. 63-68

(далі буде)

БІБЛІЙНІ ПИТАННЯ

ПЧи Ісус зійшов до неба в Своему людському тілі і чи й досі посідає те тіло з плоті, з його пробитими списом ранами та слідами від цвяхів?

ВІснує в основному два погляди, поширені серед християн на цю тему. Перший каже, що Ісус повстав зі смерті в тому самому людському тілі, яке мав під час Свого життя на землі і що це тіло з плоті з його очима, вухами, носом, язиком, руками, ногами і т.д. Він має й досі в небесному або в духовому стані. Згідно цього погляду припускається, що Церква під час «переміни» (1 Кор. 15:51) у воскресінні стане також «подібна до Нього» (1 Ів. 3:2), отримуючи знову свої тіла з плоті. Згідно з цим римо-католики стверджують, що Марія, мати Ісуса, була забрана до неба в своєму людському тілі!

Другий каже, що Ісус повстав зі смерті в духовому тілі, яке не є з жодної точки зору тілом з плоті; що Він був «умертвлений тілом, але Духом оживлений» (1 Пет. 3:18 — ARV); що Бог, а також інші духові істоти, які сяють у славі, не можуть бути бачені фізичними людськими очима без шкоди для них (Ів. 4:24; 1:18; Дії 9:3, 4, 8, 9; 22:11; 1 Тим. 6:16); що наш воскреслий Господь, не будучи більше людською, але славною духовою істотою, з'явився перед Своїми учнями, — як ангели колись об'явилися іншим людським істотам (див. напр. Бут. 16:7-13; 18; 19:1; Суд. 6:11-22; 13:3-20), — приховуючи Свою духовну славу, беручи тіло і одягаючись у відповідні шати, щоб вони могли бачити Його своїми фізичними очима; що Він з'являвся перед ними в різних постатях (Мар. 16:12), щоб продемонструвати їм, що більше не був мертвий, але живий.

Ми віримо, що другий погляд є властивий, тому що його підтримує Святе Письмо. Св. Павло каже нам ясно (1 Кор. 15: 35–50), що тіло, яке ми сіємо в смерть, не є тілом, «що має потім вирости», але коли душа або особа, яка померла (Бут 2:17; Єз. 18:4, 20), збудиться зі сну смерті (Дан. 12:2; Ів. 5:28, 29; 1 Сол. 4:13–18), «Бог йому тіло дає, як захоче» — декому (тій частині насіння Авраамового, яка стає як «зорі на небі», тобто духовими — Бут. 22:16–18) будуть дані «небесні тіла» (як у випадку «Другого Адама» — Ісуса, який став «духом оживляючим»), а іншим (тій частині насіння Авраамового, яка стає як «пісок, що на березі моря», тобто земними) будуть дані тіла земні (як у випадку першого Адама, який був «з землі земний»), тому що ті, котрі «вспадають землю» (Пс. 37:9–11, 22, 29, 34, 38; Пр. 2:21, 22; Іс. 60:21; 65:17; 66:22; 2 Пет. 3:13; Об. 21:1–5; Чис. 14:21; Ав. 2:14), потребуватимуть земних тіл, пристосованих до земних умов.

Звертаючись до Церкви, Апостол стверджує (49 в.): «І як носили ми образ земного, так і образ небесного будемо носити». Таким чином вони отримують духові тіла Божественної природи (2 Пет. 1:4), оскільки Ісус, котрий «засів на правиці величності на висоті», є від Свого воскресіння «образом істоти Його» (Євр. 1:3) і з того часу, як у випадку самого Бога, Ісус не має тіла з плоті. Так само, коли Апостол Іван (1 Ів. 3:2) говорить про Церкву «але ще не виявилося, що ми будемо. Та знаємо, що, коли [Ісус] з'явиться [під час Свого Другого Приходу в час воскресіння мертвих], то будемо подібні до Нього, бо будемо бачити Його, як Він є», то не говорить про воскресіння людського тіла, оскільки тоді буде вже об'явлено, чим ми будемо, а скоріше відноситься до майбутніх духових тіл Церкви — до Божественної природи — як у випадку славного воскреслого духового тіла Ісуса. Церкві не було об'явлено, якими будуть ці духові тіла.

Далі апостол Павло стверджує, що «тіло й кров [людська природа (порів. Мат. 16:17; Гал. 1:16; Євр. 2:14) з її тілом, кров'ю, костями і т.д., пристосована й необхідна для існування в земних умовах] посісти

Божого Царства не можуть, а ні тління [людське тіло складається з субстанцій, які підлягають зіпсуттю, напр. тіло, кості і т.д.] нетління не посяде» (1 Кор. 15:50). Коли ж Ісус з'явився перед Своїми учнями в замкненій кімнаті, маючи матеріалізоване тіло і відповідне для нього вбрання (Його попередні шати були забрані воїнами під час розп'яття — Мат. 27:35), то Він сказав їм ясно, що «не має дух тіла й костей», — субстанцій, які підлягають зіпсуттю (які Він матеріалізував в той момент), — які Він створив для них: «Доторкніться» й «дізнайтесь» в спосіб, який би їх переконав, що він більше не був мертвий, але живий (Лук. 24:39).

Отож, щоб переконати їх про Своє вознесіння Він матеріалізувався знову в тому тілі і затримав те тіло, аж «возноситись став, а хмара забрала Його сперед їхніх очей» (Дії 1:9–11). Він не з'явиться знову в тій самій постаті (в матеріалізованому тілі з плоті), хоча прийде знову в такий самий спосіб — спокійно, таємничо, наскільки це стосується світу і нерозпізнаний, за винятком Його послідовників — «Ось іду, немов злодій» (Об. 16:15). Ті, хто люблять співа-ти: «Пізнаю Його по слідах цвяхів на руках», повинні дослідити Св. Письмо більш обережно. Нам принесе задоволення зацікавленість наших Читачів, які можуть мати питання, або прагнуть подальшої інформації зі сфери цього важливого предмету.

ТР '63, № 210/211, стор. 94

П Чи той факт, що Іллі було дане видіння вітру, землетрусу й огню (1 Цар. 19:11, 12) вказує на те, що декотрі з класу Малого Стада мали бути в тілі протягом війни, революції та анархії часу утиску?

В Думаємо, що ні, а це з наступних причин: (1) Коли біблійна особа бачить видіння, то це не означає, що ті, кого вона представляє, будуть в тілі тоді, коли провіщені перед тим речі отримують своє виповнення. Наприклад, Іван в Об'явленні бачив багато речей у видіннях, таких, як нове небо й нову землю (Об. 21:1) і т.д., але це не означає, що ті, котрі в ньому

представлені, будуть перебувати в тілі до того часу, аж усе, що він бачив, стане актуальним (ТР '35, 97). (2) Це видіння було дане Іллі приблизно за десять років до того, як він був забраний через вихор (Передруки Вартової Башти, 3415 стор.); між часом видіння і забранням його через вихор відбувалося багато інших речей, як, напр., події 2 Цар. 1 розд.. Це показує, що в антитипі видіння оглядало Мале Стадо в тілі задовго до залишення землі [Е. том 3, 398; «стояння перед горою (1 Цар. 19:9–18) повинно було розпочатися перед 1874 роком»] останнім його членом (зображеним в забранні Іллі в вихрі). В міжчасі мали місце деякі інші події, напр., розділення Іллі та Єлисея. Те, що Іллі було дане видіння, зображує, що Мале Стадо отримало зрозуміння Божого Плану, який був у розвитку, під час Жнива. Таким є погляд, поданий в парозуїїних та епіфанічних працях. Цитуємо з Передруків Вартової Башти, 5753 стор., 2 абз.: «Через дослідження Біблії клас Іллі довідався, що царство Месії має бути встановлене в час утиску, якого не було відколи народи існують — і якого вже ніколи не буде (Дан. 12:1; Мат. 24:21) ... вони розуміють, що вітри зображують війну; що землетрус, який бачив Ілля, зображує велику суспільну революцію, яка настане після великої війни, а може й розпочнеться перед її закінченням. Вони розуміють, що після революції можна сподіватися анархії, яка представлена в огні, який нищить теперішній порядок речей — символічно представлений Св. Павлом як такий, що нищить духовні небеса, а також суспільну, фінансову та політичну землю, які поступаються місцем новим небесам — Царству Месії й новій землі — суспільству на нових засадах, прийнятих Царством (2 Пет. 3: 10–13). Той факт, що Ілля бачив це перед тим, як був забраний, не має розумітися, ніби означає, що всі досвідчення закінчаться перед переминою Церкви як оком змигнути, але, скоріше, що все показане Іллі на Божій Горі пов'язане з інаугурацією Царства. Пізніше він мав інші досвідчення, перед тим, як був забраний у вихрі». Наскільки нам відомо, жоден з посланників не вказував в своїх працях, ніби видіння,

яке бачив Ілля, мало представляти, що члени Мале Стада будуть в тілі до тих пір, аж поки не виповняться всі події в видінні. Замість того, як показує вищенаведена цитата з Передруків Вартової Башти разом з іншими працями, вони трималися думки, що Мале Стадо розуміє це видіння задовго до переходу останніх членів поза Другу Завісу, тобто перед кінцем утиску, представленого у видінні. (3) Якби декотрі з Мале Стада залишилися в тілі протягом повного виконання всіх речей, які бачив Ілля у видінні, то це означало б, що вони були б тут аж до кінця анархії і чули б тихий лагідний голос (Передруки Вартової Башти 3414 стор., 2 кол., 4 абз.). Це суперечило б Писанням. Псалом 46 (Р '50, 8; ТР '51, 12), а особливо 6 в. показує, що Мале Стадо отримає порятунок, коли ранок настане, тобто, що залишить світ за якийсь час перед закінченням часу утиску (Р '51, 12), а отже перед тихим лагідним голосом (Р '51, 41).

ТР '62, № 202, стор. 62

П В Об'явленні 20:10 ми читаємо: «А диявол, що зводив їх, був укинений в озеро огняне та сірчане, де звірина й пророк неправдивий. І мучені будуть вони день і ніч на вічні віки». Чи цей вірш доказує правдивість доктрини про вічні муки?

В Святе Письмо навчає, що диявол, або сатана, буде знищений — див. Євр. 2:14; Іс. 14:12–17 та Єзек. 28: 11–19. В цьому вірші слово *мука* було перекладене з грецького дієслова *басанізо*, який має три значення. В першому значенні, з яким погоджуються багато грецьких лексикографів, воно відповідає словам *досліджувати*, *випробовувати*; в другому значенні: *випробовувати через тортури*, *досліджувати через тортури* чи *муки*; а в третьому значенні: *катувати*, *мучити*.

Те, що слово *басанізо* найбільш виразно означає в першу чергу *випробовувати*, можна побачити, коли ми розглянемо іменник *басанос*, від якого походить дієслово *басанізо*. Слово *басанос* означає преш

за все *пробний камінь*, який використовується для дослідження металів. Друге значення, *досліджувати через тортури*, походить зі стародавнього звичаю досвідчувати людей за допомогою тортур; дивись, наприклад, опис в'язня з притчі про немилосердного боржника в Єв. Мат. 18:34. І, на кінець, це слово виступає в третьому значенні, *муки*.

Перекладачі, перебуваючи, правдоподібно, під впливом актуальної на той час доктрини віри про вічні муки, перейняли третє значення цього слова в цьому вірші. Коли ми візьмемо під увагу перше значення, то думка стає яснішою і більш логічно пов'язаною з цілою біблійною доктриною: «... І мучені [випробовувані] будуть вони день і ніч на вічні віки». Таким чином в грецькій мові вислів «на вічні віки» ховає в собі дуже довгий період.

Це наводить на думку, що під час майбутніх віків досконалі уми люду божого бу-

дуть роздумувати над схильністю, характером, плодами та історією диявола, звірини і пророка неправдивого (звірина і неправдивий пророк є символами злих систем або організацій). Скільки б разів вони не роздумували про них, вони погоджуватимуться з рішенням Великого Судді, що вся ця трійка заслужила собі, щоб була послана до символічного озера огню та сірки — на повне абсолютне і вічне знищення.

Отець Небесний не повинен шукати згоди своїх створінь для своїх рішень. Однак, як чуйний і милосердний Отець, кохає свої створіння не як якихось привабливих істот чи знаряддя, але як дітей, і запрошує їх як своїх дітей до спільної думки і діяльності з Ним. Його діти будуть досвідчувати Божу доброту і ласку протягом цілої вічності, а виконання Його справедливості буде і надалі очевидне.

SB '02, № 170, стор. 48

«Можу» або «Не можу»

«Не можу». «Неспроможний контролювати мого характеру». «Не можу сконцентруватися на моїй праці». «Неспроможний втримати моїх думок у чистоті». «Неспроможний бути стриманим». «Неспроможний молитися публічно». «Не можу платити десятини». «Не можу жити переможно». «Неспроможний перестати журитися». Список наших «неспроможностей» є нескінченним.

Наші «неспроможний» виявляють наше знеохочення. Звичайно, у нас є деякі обмеження. Існують якісь завдання, які вимагають більшої інтелектуальної та духовної сили, аніж ми можемо з себе видобути. Є також проблеми, які вимагають більшої інтелектуальної та духовної сили, аніж можемо зібрати. Однак надто часто ми живемо нижче наших можливостей. Ми надто часто думаємо, що не можемо ставити чо-

ла виклику до життєвої битви. І забуваємо взяти до уваги допомогу, яка на нашому боці.

Апостол Павло був особистістю, яка показала багато вродженої мужності й він зносив багато труднощів. Він знав, як сказати «зумію». Ось, що він сказав: «**Я ВСЕ МОЖУ** в Тім, Хто мене підкріплює — в Ісусі Христі» (Фил. 4:13). Хоч Апостол Павло сам виявив значну силу волі, але також знав, що сила, яка допомогла йому чинити те, що в іншому випадку здавалося б неможливим, походила згори.

Павло міг зробити те, що мало бути виконане — силою, яка походила від Бога. Ви маєте те ж саме джерело сили, і вам потрібно багато що зробити. Чи зробите ви те, що вам довірено? Чи ви вже навчилися сказати «можу»?

TP '82, № 324, стор. 80

ТЕПЕРІШНЯ ПРАВДА

Редактор: Ralph M. Herzig, Chester Springs, Pa. 19425-2700, USA

Редактор ad interim для української версії: Piotr Woźnicki

Адреса для переписки: 79071 м. Львів, 3-Скнилівський провулок 9